

ка нemoжеше да се прѣвие, само съ краката си се движеше, щото едвамъ го прикрѣпи, разрѣза и съблече отрѣзаната му дрѣхъ, начна да мие раната му съ парцалъ намокренъ въ студена вода и да го привързва съ мехлемъ. Азъ до тукъ глѣдахъ, причерия ми на очитѣ отъ жалостъ и различни припомнениа, оставихъ го да не глѣдамъ мжитѣ му, като разказваше какъ и дѣ го ударили черкезитѣ съ пожа си, та немилостиво сѣчели и набивали на камитѣ си, дѣца, жени, мъже, съ една дума кого дѣ застигнали. Тѣзи картина бѣше сърдцераздирающа, щото да я избѣгна, отидохъ изъ градътъ да се разхождамъ и да се науча, майка ми, сестритѣ ми, братята ми, зетъ ми и роднинитѣ избѣгнали ли се или не. Като вървахъ изъ улицата, зачухъ единъ познатъ гласъ, който ми викаше: «Иорче, Иорче!» обърнахъ се и видѣхъ попадалята на понъ Доя, Мария, която ме повика и ми каза: че ваша Марийка е тука, тя те търси, иди тамъ вждѣ Дечо Драгневъ направо изъ нхтътъ и ще се научишъ отъ нея всичко за вашитѣ и глѣдай дано я намѣришъ. Попитахъ я, майка ми съ нея ли е? — Отговори ми: немога ви каза, защото не я видѣхъ. Следъ туй отидохъ да търся сестра си на казаното мѣсто; но не ѣ намѣрихъ, научихъ се, че заминала за Шипка. Тамъ при една чухмя видѣхъ че хората бѣхъ се натрупали да купуватъ едно друго, та и азъ сполучихъ да си купя единъ хлѣбъ и малко облиби въ джоба, за да си подкрѣпявамъ помалко съ тѣхъ стомаха, като не ми се идеше нищо друго. Дордѣ да се расправа съ бакалена въ навалищата, ето че съглѣдахъ единъ прахъ се дигналъ отъ Источната страна на града, всички извикахъ войската иде, отпавихъ се съ другитѣ на посрѣщание; то бѣхъ Българскитѣ разбити опълченици които се заобиколихъ отъ разбѣгло то се множество и отъ гражданитѣ, та ги питахъ защо се връщате; но те несмѣхъ да развалятъ военний си порядкъ, само кога видяхъ, че наблизе покрай тѣхъ нѣмаше Русци, тогава се обаждатъ и казвахъ: защо бѣгате и питате, туй не е ваша работа да знайте какво ще правимъ, ний ще земемъ града въ опозиции да го